

**CURREY BELLOVÁ:
SIROTEK LOWOODSKÝ
DÍL PRVÝ PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK**

V této domněnce potvrzovalo mne to, že viděla jsem ji, jak několikrát za velice slunných odpoledních sestoupila po schodech dolů a pak vedena byla slečnou Templovou do zahrady, ale nebylo mi při té příležitosti dovoleno jíti k ní a mluvit s ní. Viděla jsem ji pouze oknem školní světnice a to ne docela jasně, neboť byla celá zahalená a pak se dělala opodál pod verandou. Jednou večer, na počátku června, zůstala jsem s Marií Annou dlouho venku v lese; odloučili jsme se jako obyčejně od druhých a toulaly se daleko, tak daleko, že jsme až ztratily cestu a byly jsme nuceny na ni se ptáti v osamělé chatrči, obydlí mužem a ženštinou, jež dohlížela na stádo polodivokých vepřů, pasoucích se v lese.

Když jsme přišly zpět, svítit už měsíc; u zahradních dveří stál koník, v němž poznaly jsme koně lékařova.

Marie Anna poznamenala, že musí být někomu velice zle, když musilo být posláno pro pana Batesa tak pozdě večer.

Pak vešla do domu, já zdržela se ještě ve své zahrádce, abych zasadila hrst bylin s kořinkou, jež jsem vyhrabala v lese, a o které jsem se bála, aby mi neuvadly, kdybych je do rána nechala jen tak. Učinivši tak, prodělávala jsem tu ještě děle; květiny voněly tak líbezně, jak na ně rosa padala; byl rozkošný, jasný, teplý večer; záře na západě slibovala právě takový krásný den na ráno; měsíc vycházel na východě s veškerou velebností.

Pozorovala jsem to vše a radovala se z toho dětskou radostí, když tu přepadly mne myšlenky jako nikdy před tím. —

Jak musilo být trudno, ležeti nyní nemocen v posteli a nalézati se v nebezpečí smrti! Vždyť svět je tak rozkošný, jak smutné je odejiti z něho pryč a odejiti do neznáma?

V tu chvíli jsem se poprvé v duši své ze všech sil namáhala, abych uvědomila si vše, co mi bylo řečeno o nebi a peklu; a poprvé jsem uvázla, setkala se s nezdarem; v tu chvíli poprvé ohlížejíc se za sebe, na všechny strany i před sebe, viděla jsem všude kolokol propast netušenou — jediný bod byl i jasný, ten, na němž jsem stála, totiž přítomnost; vše ostatní zdálo se mi být beztvárným mračnem a prázdnotou hloubkou. Zachvěla jsem se při myšlence, že bych mohla klopýtnouti a sřítni se do této nekonečné pustiny.

Uvažuje o této nové myšlence, slyšela jsem, jak přední dvře se otevřely. Vyšel pan Bates a spolu s ním ošetřovatelka. Když viděla, že vsedl na koně a odjel, chtěla již zavřít dvře, ale já přiběhla honem k ní.

"Jak je Heleně Burnsové?"

"Velice špatně," zmla odpověď.

"Pan Bates přišel se na ni podívat?"

"Ano."

"A co jí řekl?"

"Že již zde dlouho nebude."

Kdybych byla tuto větu slyšela včera, byla bych soudila, že ji odvedou do jejího domova, do Northumberlandu; nebyla bych nikterak tušila, že jest tím méně na její smrt, avšak teď pochopil jsem to ihned! Viděla jsem jasně, že poslední dny Heleny Burnsové na tomto světě jsou setny a že odejde do říše duchů, je-li vůbec říše taková. Zmocnila se mne hrůza, na to zadržela mnou prudká bolest a konečně touha, nutnost, viděti ji.

Optala jsem se, v kterém pokoji leží.

"V pokoji slečny Templové," odpověděla ošetřovatelka.

"Mohu jít k ní a promluvit si s ní?"

"Oh, ne, dítě, není to radno; a pak je čas, byste šla domů; nestudíte se, zřádněte-li venku, když padá rosa."

Ošetřovatelka zavřela přední vrata; vešla jsem postranními dveřmi, vedoucími do ústředí; přišla jsem právě v čas, slečna

Templova svolávala schovanky, by šly spat.

Bylo to asi za dvě hodiny, podle všeho k jedenácté hodině, když já — nemohouc usnouti a soudíc dle úplného ticha v ložnici, že všechny mé družky jsou pohříženy v hluboký spánek — tiše jsem vstala a přehodivši vrchní šat přes svůj noční úbor, bez aťvečů vykradla jsem se z pokoje a hledala světlou slečny Templové. Ta byla právě na druhém konci stavení; ale já zvala jsem cestu, k tomu světlu letního měsíce, mračny nezahaleného, vnikající tu a tam okny na chodbě, usnadňovalo mi, že nalezla jsem ji konečně bez obtíží. Západem kafru a vinného octa upozornil mne, když jsem se blížila k pokoji, kde ležely dívky trpící hlavičkou; rychle šla jsem kol dveří této izby, boje se, by mne neslyšela ošetřovatelka, která tu bděla celou noc; bála jsem se, že poznají-li mne, poslou mne zpět — než já musila viděti Helenu, musila jsem ji obejmouti před smrtí — musila jsem ji ještě naposledy políbíti, naposledy si s ní promluvit.

Sestoupivši po schodech a prošeďší dolní část stavení a na to otevřevši a zavřevši dvře dveře bez nejnemenšího hluku, přišla jsem k jímnému křídlu schodu; vystoupila jsem po nich a tu právě proti mně byl již pokoj slečny Templové; klíčovou dírkou prolínalo světlo, jakož i pod spodní dveři; v sousedství panovalo hluboké ticho.

Přistoupivši blíže, uzkřela jsem, jak dvře jsou ležce pootevřeny, nejspíše proto, aby trochu čerstvého vzduchu vnikalo do úzkého obydlí nemocně.

Nejsou s to děle váhati, nutkána netrpělivostí — duše i veškerý smysl mě chvěly se krutou bolestí — odrůstala jsem je a nahlíďla do vnitř.

Hledala jsem Helenu a bála jsem se, že naleznu mrtvou. — Těsně vedle postele slečny Templové stála menší postel napolo zakrytá bílými záclonami. Viděla jsem obrysy postavy pod pokrývkou, ale obličej byl skryt záclonami; ošetřovatelka, a níž mluvila jsem v zahradě, seděla v ležišce a spala; neochvětlá světlá hořela temně na stole.

Neviděla jsem slečny Templové; později jsem se dověděla, že byla volána k blouznivě nemocně do pokoje, kde ležely nemocně hlavičkou.

Pokročila jsem na to v před; na to jsem stanula po straně postele, již vztáhla jsem ruku na záclonu, ale pak rozhodla jsem se, že bude lépe, promluvíme-li dříve, než záclonu odkryjím; stále jsem se chvěla bázní, že uzkřím jen mrtvé tělo.

"Heleno ldiš?" tiše jsem šeptala.

Helena se pozdvihla, odtáhla zpět záclonu, a já uzkřela její tvář, bledou, hubenou ale úplně klidnou; nevyhlížela nijak vážně změněna, takže můj strach ihned zmizel.

"Jsi to ty Johano?" tázala se svým neznámým hlasem.

Ó, myšlila jsem si, ona nezemře, klamaly se. Kdyby tomu tak bylo, nevyhlížela by tak klidně a nemohla by tak mluvit.

Přistoupila jsem k její posteli a políbila ji; čelo její bylo chladné, obě její tváře studené a vyhublé, rovněž tak celé její ruce, než usmívala se tak jako jindy.

"Proč jsi sem přišla Johano? Vždyť již je jedenáct hodin pryč; před několika minutami slyšela jsem lit hodiny."

"Přišla jsem se na tebe podívat, Heleno; slyšela jsem, že je ti velice špatně, a nemohla jsem usnout, pokud bych s tebou nepromluvila."

"Nuže, přišla jsi mi tedy dát s Bohem; opravdu přišla jsi právě vhod."

"Ty nékam odejdeš, Heleno? Chečš snad jít domů?"

"Ne, do své věčné domoviny — do posledního domova."

"Ne, ne! Heleno."

Tu rozbolela jsem se zamilovala, a mozdilou, co jsem se snažila potlačit své slzy, napadl

nemocnou prudký záchvat kašle; nieměně nezbudilo to ošetřovatelku.

Když kašel ustal, ležela Helena několik minut jako vyčerpána, potom zaseptala ke mně:

"Johano, tvé malé nožky jsou bosy; lehní si sem a přikryj se mou pokrývkou."

Učinila jsem tak; Helena mne objala a já přitlačila se těsně k ní.

Po delší tiché pomlince pokračovala zase šeptem:

"Jsem tak šťastna, Johano, a až uslyšíš, že jsem mrtva, musíš zůstatí pevná a ne žalostniti; ne-li přičiny, proč bys se měla rmoutiti. Všichni musíme jednou umřítí; a nemoj, jež mne odvádí z tohoto světa, není bolestnou, neboť pokrývá mě mírné a znenáhla; duše má zůstává klidná až do konce. Nezaněchám tu nikoho, kdo by mne příliš litoval. Mám jen otce, jenž se nedávno znovu oženil a nebude mne příliš postrádatí. Tím, že zemru mladá, vyhnu se mnohým krutým strádáním; nemám ani vloh ani vlastnosti, jimž zářila bych si šťastný život na světě; vždy vedlo by se mi špatně."

"Ale kam odejdeš Heleno? Vidíš to? Vš to?"

"Věřím a doufám, že odejdu k Bohu."

"Kde jest Bůh? Kde jest Bůh?"

"Jest mým i tvým stvořitelem a nikdy nezoučí to, co stvořil. — Společným plnou měrou na Jeho milost a důvěřují úplně v Jeho dobrotu. Počítám hodiny, kdy už konce se dostaví a vrátí mne k Němu, objeví mi Jě."

"Jsi tu již přesvědčena, Heleno, že jest teby místo, nazvané nebem, a že násé duše mohou tam přijíti, když zemřeme?"

"Věřím pevně v budoucí život; jsem přesvědčena o dobrótě Boha; mohu Mu svěditi, svou nestarší telnou část bez jakýchkoliv obav. Bůh jest mým otcem; Bůh je mým přítelem; miluji Jě . . . a věřím, že i On miluje mne."

"Tož uvidím té zase Heleno, až zemru?"

"Přijdeš do téže říše věčného štěstí, drahá Johano, budeš jistě přijata toutéž velebností. Otce mám všech!"

A opět tázala jsem se, teď však již jen v myšlenkách:

"Kde jest ta říše? A jest vůbec něco takového?"

Objala jsem pevněji Helenu; zdála se mi být dražší než kdy dřívě, zdálo se mi, že ji nebudu moci nechat zemřít; ležela jsem na ní, majíc hlavu skrytu na její šíji.

Pojednou pravila nejménějším tonem:

"Jak pěkně je mi! Poslední záchvat kašle — mne trochu unavil; zdá se mi, že usnu, ale neopouštěj mne, Johano, mám tě tak ráda u sebe."

"Zůstanu u tebe, drahá Heleno; nikdo mne neodloučí od tebe."

"Je ti teplo, miláčku?"

"Ano."

"Dobrou noc, Johano."

"Dobrou noc, Heleno."

Políbila mne, já zase ji a obě jsme brzo usnuly.

Když jsem se probudila, byl již den; neobyčejně pohybování mne probudilo; rozhodla jsem se, nalézala jsem se v noci nárůči; ošetřovatelka mne držela a nesla chodbou zpět do ložnice.

Nebyla jsem píšněna za to, že opustila jsem svou postel; zdálo se, že všichni myslí na něco docela jiného; na čtené moje otázky nedostalo se mi žádného vysvětlení.

Teprve asi po dvou dnech dověděla jsem se, že slečna Templova vracejíc se k ránu do svého pokoje, nalezla mne ležeti v naší posteli; můj obličej spočíval na ramesnou Heleny Burnsové, ruce měla jsem ovinuty kolem jejího hrda. Spala jsem, Helena byla mrtva.

Její hrob nalézá se na hřbitově v Brooklebridgu; patnácté let byl pokryt pouze prostým trávníkem; nyní však označuje místo to čedá mramorová deska, na níž napsáno je její jméno a slovo "Resurgam." (Vstanu z mrtvých.)

Kapitola X.

Až dosud vyprávěla jsem do podrobnosti o všech příhodách svého nepatrného života; první de-

seti letům věnovala jsem právě skoro tolikéž kapitol. Avšak dílo toto nemá býti pravidelným životopisem; mojí povinností je tázati se paměti jen v těch případech, kde vím, že její odpovědi budou aspoň poněkud zajímavé; proto přeřdu dobu osmi let nyní skorem jen mlučením; bude potřebí jen několika řádek, aby spojení bylo udrženo.

Když byl typhus dokončil své ničivé poslání v Lowoodu, vymizel odtud poznenáhlu, avšak ne dříve, pokud prudkost jeho a počet jeho obětí neobrátil pozornost veřejnosti na školu.

Bylo dotazováno se po původu této nákyzy, a tu znenáhla vyšly na jevo věci, jež vzbudily nevoli veřejnosti v ohromném stupni. — Nezdravá poloha místa, špatná a nedostatečná výživa dítek, slaná, zapáchající voda, již se užívala k přípravě jídel; chatrný oděv chovanců i bídné zařízení — všechny tyto věci byly objeveny a objev tento měl zdruzející výsledek pro pana Brocklebursta, avšak pro ústav za to blahodárný.

Několik zámožných dobrodinců v kraji věnovalo značné obnosy k postavení lépe položené a vhodnější budovy; byly vypracovány nové stanovy; zavedeno zlepšení v jídel i odívání; správa důchodů ústavu světena zvláštním výborem. Pan Brocklehurst zůstal i na dále pokladníkem, ježto nemohli ho pomínouti pro jeho bohatství a rodinné styky, avšak k vykonávání jeho povinností byli mu přiděleni na pomoc páni daleko vzdělanější a mírnější povahy; také o úřad dozorce dělil se s muži, kteří dovedli spojití rozum s přínosností, pohodlí se sportivostí, soneit s pořádností.

Takto opravená škola stala se jensenou opravdu užitečným a šlechtným ústavem.

Po opravě Lowoodu zůstala jsem mezi jeho zdmi ještě po osm let, a to šest let jako chovanka, dvě jako učitelka, a v obou postaveních těch mohu dokázati důležitost a cenu ústavu toho.

Během těchto osmi let byl můj život velice jednotvárný; ale ne nešťastný, ježto nebyl nečinný. Měla jsem prostředky k vstředněmu vychování, něžnou lásku pro některé obory a touhu, vyvikáti ve všem, jakož i velikou rozkoš, spočívající v tom, abych se zalíbila učitelkám, zejména těm, jež jsem milovala; v plné míře používala jsem výhod, jež se mi naskytovaly.

Časem stala jsem se první mezi děvčaty své třídy; na to světem mi úrad učitelky, jež jsem horlivě zastávala po dva roky. Než po uplynutí této doby změnila jsem své poviání.

Slečna Templova přes všechny změny zůstala i na dále bdělou učitelkou učelbistě; jejím poučováním děkuji za nejlepší z mých vědomostí; její přátelství a společnost byly ustavičně mou potěhou; zastávala u mne místo matky, učitelky a konečně přítelkyně; v této době se provdala a odstěhovala se s manželem (knězem, vzorným to mužem, jenž byl hodem manželky tak vstředně do vzdělané krajiny a tak byla pro mne ztracena.

Od onoho dne, kdy mne opustila, nebyla jsem už tou jako dřívě; s ní odešly všechny poeity hlaha a veškery pojmy, jež čimly Lowood jaksi mým domovem. — Vstála jsem do sebe eosí z její povahy a mnoho z jejích zvyků; souladné myšlenky, její lépe nspořádané zaujaly mou duši; věrně dostávala jsem pořádku a povinnostem. Byla jsem klidnou a myslím, že i spokojenou; v oheh druhých a obyčejně i ve svých vlastních zdála jsem se povahou poddajnou a spořádanou.

Ale osud vstoupil mezi mne a slečnu Templovu v podobě velkého pana Nasomtha; brzo po svatbě viděla jsem ji, jak v sestavním obleku stoupala do zastavku, dívala jsem se, jak vřiz stoupal nahoru do kopce a pak jak ušel za jeho obrys.

Po té odešla jsem do svého pokoje a většinu toho dne strávila jsem o samotě, ježto ku počtu této události byla den ten prázdna.

Většinu prázdna toho strávila jsem přecházením po pokoji; stále jsem se domnívala, že lituji svého osudu a že přemýšlím, jak jej napravití; avšak, když jsem

JE NADĚJE
PRO TOHO NEJVÍCE NEMOCNĚHO UŽIJE-LI V ČAS
DRA. PETRA
HOBOKO
Žádný případ není tak zář, žádná choroba tak beznadějnou, aby tento starý, časem zkušovaný bylinný lék neprospěl.
Reumatism, choroba játer a ledvín, nezaktivnost, zácpa a řada jiných nemocí rychle při jeho užívání zmizí.
Je připraven početivě z čistých zdravých prospívajících kořinek a bylín. Není na prodej v lékárnách, lze ho však obdržeti od zvláštěních jednatelů ustanovených od vyrábětelů a majitelů.
DR. PETER FAHRNEY & SONS CO.
19-25 So. Hoyne Ave., CHICAGO, ILL.

harmoniky a heligony
vyrábí ručně v 10 až 18 dítlinách
Josef Hlaváček,
ředitel výroby
v Lounech (v Čechách)
Příteli si buďte a vy: přidejte k vašemu pokojovému nábytku
Vývoz do Ameriky a do Ruska.

NOVÉ OBOUSTRANNÉ TALÍROVÉ ČESKÉ RECORDY,
zpívávané panem B. Ptáčkem, členem Národního divadla v Praze.
—Cena 75c.

Kde je žaludek?
Vážený lékař vyslovil se, že člověk, když vstane od stolu, ani nemá věděti, kde je jeho žaludek, totiž, že nemá pozorovati žádných obtíží nebo bolestí v žaludku. Právě tak nepozoruje zdravý člověk, kde má srdce, ledviny, játra, protože v nich necítí bolest. Jakmile by dal o sobě žaludek věděti, buď bolestí, krkáním, vrhnutím, tláčením, přílišnou kyselostí nebo vůbec nějakou nevlností, nastal čas spolehnouti na Trinerovo Léčivé Hořké Vínou. Ono dá žaludek do pořádku, upraví zažívání, odstraní zácpu a všechno ústrojí začne opět pracovat tak, jak má. Za krátko nebudete zase ani pozorovati, kde jest váš žaludek. Trinerovo Léčivé Hořké Vínou jest pravým domácí lékem, jehož lze upotřebiti i prospěchem v každé nevolnosti od žaludku, v náhlé skleslosti, v návvalu vrhnutí nebo mdloby, v zácpě i v bolestech. V lékárnách, Jos. Triner, velko-výroba hořkého vína, 1333-1339 S. Ashland ave., Chicago, Ill. Svalový hostec, namoženiny, otklony, bolesti revmatické a neuralgické Trinerův Liniment začne nejdříve.
Adv.

Ve St. Joseph Hospital v Omaze jest státní a ježdí příboudi. všichni úředníci, kteří chtějí se zařídití navštěvovati, naloznou jistě žití byt pouze 2 bloky od nemocnice vzdáleni. Coey jsou velice mírné a česká strava vybe řízle a chutně upravena. Přijďte k nám jednou a neobtěžte rodinu, je-li byt blízký. Hudebte nás "jako doma". Také pro místní mladiky máme pokoj byti.
Mrs. A. Baumbuk, 1943 So. II. St., Omaha

Dobrá káva
za 22 centy libra.
Upozorňujeme naše krajany na naši výbornou kávu, kterou nyní prodáváme po 22 centech libru v objednávkách ne menších než 25 liber; objednávký rozvážíme na menší paklíky dle práni.
Zvláště pro krajany v Nebrasece jest to nemalou výhodou objednat od nás, neb dovoz z Omahy jest nepatrný a dodávka rychlá.
Přidejte si o vzorek této kávy, který Vám na požádání zaslem zdarma.
Všecky dopisy adresujte:
Omaha Coffee Mill
1904 South 13th Street, OMAHA, NEBRASKA

Frank Svoboda
Umělecký závod
POMNÍKOVY
Největší
sklad pomníků
ve Spojených Státech
1218-25 So. 13th Str.
OMAHA, NEBR.
Phone: Douglas 1872
Residence: Douglas 5216